

Ökendansen

Hör jag djupt där hjulen gnisslar
över öknen hennes kall,
genom jorden orden gisslar
rullande bland sand i svall
fram från dyner vinden visslar
dyker ner och viskar; fall.

Fall från fötters rullandsvy ner -
fall igenom sten och damm,
och jag faller, trött att fly mer,
ner mot sanden oförhöljd.
Men som solens sydlandssyner
lyst mig mörkermarker fram
lyfter hon mig över dyner
stiger upp och viskar; följ.

Och jag följer som i drömmen
likt ett eko med i suset,
likt en sandvidd inom vind,
och jag rusar genom ljuset
in i lindans innandömen
under grund och över bruset
framåt gyttrets yttergrind.

Och i grindens gallergluggar
såg vi ljusens vita veckor
men som port vår mark beskuggar
snurrar snart förslutna ekrar,
åter under bundna kuggar
ligger sanden bleknat gul,
som förstummad stämman ekar
djupt i mina vinda hjul.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren anathema med Poeter.se id #45356 innehar upphovsrätten